

[Finansministeren.]

fattelse er det uendelig lidt, vi opnår derved, fordi vi kommer ud i de små forskelle, som ikke kan spille nogen større rolle. Vi har jo også erfaring for, at hver gang vil vil være så retfærdige, bliver administrationen besværlig og svulmer op. Jeg bekender mig til det synspunkt, at man hellere skal tilstræbe så enkel en administration som muligt fremfor på disse mindre områder at opnå den fulde retfærdighed, som man jo til syvende og sidst alligevel ikke kan nå — det viser sig i mange forhold.

Man siger f. eks., at der er husejere, som efter forslaget vil opnå en fordel, fordi de ikke bruger de 1,5 pct. til vedligeholdelse. Dertil vil jeg sige, at det vel formentlig som oftest gælder folk med jævne indtægter og med en beskeden ejendom, folk, som selv udfører en del af reparations- eller vedligeholdelsesarbejdet og derfor ikke kommer op på et tilsvarende beløb, og jeg synes egentlig, det er rimeligt, at vi giver dem den cadeau, der her er tale om. Omvendt kan man sige, at de, der har de store vedligeholdelsesudgifter, ofte er folk med større ejendomme og gode indtægter, som derfor har råd til at betale fremmede for vedligeholdelsen, og det er så samtidig folk, som får en virkelig fordel deraf skattemæssigt, ikke mindst hvor indtægterne ligger sådan, at de kommer op i progressionens højere skalaer, og hvis disse skatteyderes mulighed for at få en skattemæssig begunstigelse herigennem skulle blive beskåret noget, må jeg tilstå, at jeg ikke kan se noget urimeligt deri.

Det ærede medlem hr. Foged var inde på, om man ikke kunne nå til en hurtigere ophevelse af bygningskatterne. Det kan jeg ikke på nuværende tidspunkt på regeringens vegne give tilsagn om, men det er klart, at det kan diskuteres i udvalget.

Det ærede medlem var, forstod jeg, interesseret i — og den samme tanke er rejst af andre — at diskutere det problem, vi behandler i dag, ud fra en helt anden synsvinkel, nemlig at boligen skulle opfattes som noget rent privat, der ikke vedrørte indkomstopgørelsen. I princippet er jeg enig med det ærede medlem, og jeg vil gerne stille hen imod en ordning i den retning, men det måtte så være en ordning, som virkelig indeholdt princippet om ligestilling mellem

ejere og lejere; på den måde, det ærede medlem forstod det, kan jeg imidlertid ikke se rettere, end at vi fjerner os fra en sådan ligestilling.

Det ærede medlem sagde nemlig, at selvfølgelig skulle ejendomsskatter og prioritetsrenter kunne fradrages. Hvis de skal fradrages og der ikke samtidig skal modregnes nogen lejeværdi — og det forstod jeg på det ærede medlem at der efter hans mening ikke skulle — så bliver der først i meget høj grad tale om begunstigelse af ejere af egen bolig eller egen ejendom — og endda en begunstigelse i højere grad, hvis ejeren forstår at gøre gæld på ejendommen. Hvis vi skal nå dertil, at boligen er et helt privat anliggende, kan der, så vidt jeg kan se, ikke blive tale om fradrag af prioritetsrenter i indkomsten; om ejendomsskatter stadig skulle kunne fradrages, kan diskuteres. Skulle det være helt rigtigt, måtte der tværtimod, som jeg tror det ærede medlem hr. Peter Nielsen var inde på, medregnes en vis renteindtægt af den kapital, man har stående i ejendommen. Det var i og for sig det helt korrekte. Dét synes jeg nok man kunne være en lille smule large og betragte det som nyttig opsparing o. s. v. Men skulle prioritetsrenter kunne fradrages, ville man gøre uligheden mellem ejer og lejer større, medmindre det ærede medlem — og det vil jeg gerne spørge ham om — vil gå ind på, at også lejere skal have lov til at fradrage prioritetsrenter; det meste af det, der betales i husleje, er nemlig i virkeligheden prioritetsrenter, og hvis ejeren af egen bolig skal have lov til at fradrage prioritetsrenter, må det vel også for lejerens vedkommende gælde for den del af huslejen, som er prioritetsrenter. Jeg ved ikke, om det ærede medlem har over tænkt disse ting, men jeg synes, man i denne diskussion også må komme ind på sådanne betragtninger.

Det ærede medlem var inde på, at det kunne da vel ikke være meningen, at de mindre afgifter, f. eks. betaling for skorstensfejning o. s. v., skulle indbefattes i de 1,5 pct. Jo, det er faktisk efter lovforslaget meningen. Det er et led i forenklingen, men kan man påvise meget store urimeligheder her, har jeg ikke noget imod at diskutere spørgsmålet om at holde disse afgifter udenfor. Det er udgifter, som det er lettere præcist at dokumentere end vedligeholdel-